

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΕΤΟΣ Ζ'

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΑΡΙΘΜΟΣ 590

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

✱

Έν Αθήναις, 27 Οκτωβρίου 1891

✱

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΗΛΗΡΩΤΕΑ	ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ	ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ, ΑΡΙΘΜΟΣ 10
Έν Αθήναις . . . . . φρ. 8.— Ταϊ, έπαρχίας. . . . . 8.50 Έν τῷ έξωτερικῷ . . . φρ. χρ. 15.— Έν Ρωσίᾳ. . . . . ρούβλ. 6.—	<i>Μιλλανβοᾶ</i> καὶ <i>Έτιεβάν</i> : ΑΙ ΑΣΤΟΡΓΟΙ ΜΗΤΕΡΕΣ. — <i>Καρόλου Μερουβέλ</i> : ΝΕΚΡΑΙ ΚΑΙ ΖΩΣΑΙ, δραματικώτατον μυθιστόρημα μετὰ εἰκόνων. — <i>Έδμόνδου δὲ Ἀμίτσις</i> : ΙΣΠΑΝΙΑ. — <i>Jehan Soudan</i> : Ο ΚΙΝΕΖΟΣ ΜΟΥ, διήγημα ἀμερικανικόν.	Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται διὰ γραμματοσήμων καὶ χαρτονομισμάτων παντὸς ἔθνους, διὰ τοκομεριδίων ἑλληνικῶν δανείων καὶ τραπεζῶν, συναλλαγμάτων, κτλ.

ΜΙΛΛΑΝΒΟΑ ΚΑΙ ΕΤΙΕΒΑΝ

ΑΙ ΑΣΤΟΡΓΟΙ ΜΗΤΕΡΕΣ

Ὁ κύριος Ρισόν ἠγέρθη καὶ ἀπεμακρύνθη λίαν σκεπτικός.

— Αὐτὸν πρὸ πάντων ἀγαπαλεῖπε κλίνων τὴν κεφαλὴν.

Ὁ ἀγαθὸς ἀνὴρ εἶχε δίκαιον.

Ἔρως σφοδρὸς εἶχε γεννηθῆ εἰς τὴν καρδίαν τῆς νεανίδος. Ἠγάπα τὸν Γάστωνα χωρὶς νὰ προσέχη, χωρὶς νὰ ὑπολογίζη τὴν δύναμιν τοῦ ὅλως νέου αἰσθήματος, ὅπερ εἶχε βλαστήσει ἐν αὐτῇ. Ἦτο ἐκτεθαμβωμένη ὑπὸ τῆς ραδινῆς αὐγῆς, ἥτις ἠγείρετο ἐπὶ τοῦ βίου της. Ἠσθάνετο ἑαυτὴν προσελκιομένην πρὸς τὸν Γάστωνα ὡς ἀκατάσχετος ἔραστὴς καὶ μεθ' ὅλης τῆς ἀγνοίας τοῦ κινδύνου, παρεδίδοτο εἰς τὰ θέληγτρα ἀγνώστου δι' αὐτὴν, μέχρι τοῦδε αἰσθήματος. Ἀναμφιβόλως, ὁ ἔρως δὲν ὤφειλε εἰς τὸ λεπτοφυὲς καὶ ἀβρὸν τοῦτο πλάσμα νὰ λάβῃ τὸν χαρακτῆρα αὐτὸν τῆς ἐκτάσεως καὶ σπουδαιότητος, ὅστις βραδύτερον, εἰς τὴν γυναῖκα καθίσταται πάθος. Ἦτο ἐξάνθησις τῆς καρδίας, ἠδεῖα καὶ ἤρεμος τῶν δυνάμεων τῆς παιδρότης, ἀφθονία γενναιοφρονος ἀκμῆς, διατρεχούσης ἀνὰ τὴν ὑπαρξίν της.

Φεῦ! ὑπάρχουσι καχεκτικοὶ θάμνοι, τοὺς ὁποίους ἡ ἐπήρεια τῆς ἀνθήσεως φονεύει. Φαίνεται ὅτι ἐξαντλοῦνται εἰς τὰς ρίζας των καὶ ἀποθνήσκουσιν ἀφοῦ ἐκβάλωσι τὸ πρῶτον αὐτῶν ἄνθος.

Ἄφ' ἑτέρου, ὁ Γάστων ἠγάπα τὴν Ἐμμελίαν. Πῶς ἐγεννήθη ὁ ἔρως οὗτος τοῦ καλλιτέχνου διὰ τὴν λεπτοφυῆ κόρην; Εἶνε ποτὲ τοῦτο γνωστόν; Τὴν εἶχε συναντήσει πολλάκις εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κυρίου Βιδῶ· οἱ δειλοὶ καὶ ἀφελεῖς τρόποι τῆς νεανίδος τὸν εἶχον ἐκπλήξει, ἴσως ἔνεκεν τῆς μεγάλης διαφορᾶς πρὸς τὰς ἀσέμνους ἑταίρας, μεθ' ὧν ἠύχαριστετο ἄχρι τοῦδε ἡ εἰκοσαετίας ἡλικία του. Μεθ' ὅλην τὴν ἄκραν στοργὴν καὶ τὰς ἀπείρους περιποιήσεις, ἃς τῷ ἐπεδαψίλευσεν ὁ πατὴρ του, ὁ Γάστων ἠσθάνετο ἐν τῇ καρδίᾳ του ἄπειρον κενόν, τὸ ὅποιον δὲν ἠδύνατο νὰ πληρώσωσιν αἱ χυδαῖαι ἐρωτόληπτοι. Ἀνατραφεὶς μεταξὺ ξένων, ὅπου ὁ πατὴρ του τὸν ἔθεσεν ἑνωρὶς, δὲν εἶχε λάβει τὰς ζωογόνους θωπείας, τὰς ὁποίας μόνη ἡ μητρικὴ ἀγάπη δύναται νὰ δώσῃ.

Ὁ Γάστων δὲν εἶχε γνωρίσει μητέρα. Ἐξελθὼν τοῦ λυκείου ἐρρίφθη, ὡς πάντες οἱ νέοι, εἰς τὰς πλήρεις ἡδονῶν ὁδοὺς, ἀλλ' ἡ ἀνάμνησις τῶν σχολικῶν του περιπετειῶν δὲν ἀφήκεν εἰς αὐτὸν ἄλλο ἶχνος ἢ τὸ ἄρωμα τῶν ἀνθῶν,

ἃτινα ἐμακραίνοντο ἐπὶ τῆς κομβιοδόχης του καὶ τὴν ἀνάμνησιν ἐνίων θερμῶν φιλημάτων, ἥτις ἀνάμνησις ὡς νέφος διελύετο.

Ταχέως, ἐνόησε τὴν χυδαιότητα τῶν μιᾶς ὥρας τούτων μυθιστορημάτων, τὴν μωρίαν τῶν ἀπροόπτων διωδῶν εἰς δύο στροβύλους ἢ μεταξὺ δύο φιαλῶν καμπανίτου. Καίτοι ἦν συνεπῶς συνδεδεμένος μετὰ τῆς Ἐσθῆρ Φλορβάλ, δὲν εἶχεν ἐκλάβει σπουδαίως τὰς γυναῖκας, αἵτινες τῷ παρεδίδοτο ἔνεκα συμφέροντος ἢ ἔνεκα ἰδιοτροπίας ἢ χάριν ἀπλῆς διασκεδάσεως. Εἶχεν ἐρπασθῆ γυναικῶν τινων, αἵτινες τῷ ἐχρησίμευον ὡς πρότυπα, ἀκριβῶς ὅπως πληθύνῃ τὰς εἰκόνας του. Τῆς εἰκόνας περαιωθείσης ἤνοιγε τὸ βαλάντιόν του καὶ ἐκλείε τὴν θύραν του. Ἐν τούτοις δὲν ἦτο οὔτε σκεπτικιστὴς οὔτε ἠλίθιος. Εἶχεν ἀνάγκην ἀληθοῦς ἀφοσιώσεως, τὴν ἐζήτηε καὶ ἐπίστευσεν ὅτι τὴν εὔρεν εἰς τὴν καρδίαν τῆς Ἐμμελίνης.

* *

Τῇ ἐπομένῃ τῆς σκηνῆς, τὴν ὁποίαν πρὸ ὀλίγου διηγῆθημεν, ὁ Γάστων ἐπεσκέφθη τὸν κύριον Ρισόν. Ἡ Ἐμμελίνα, ἐπειδὴ ἦτο ὀλίγον ἀδιάθετος, ἀπεσύρθη εἰς τὸ δωμάτιόν της, οὕτω δὲ ὁ νεανίας προετίθετο ν' ἀποχωρήσῃ, ὅτε ὁ κ. Ρισόν τὸν ἐκράτησεν.

— Ἀφοῦ εἴμεθα μόνοι, τῷ εἶπεν, ἐπιτρέφατέ μοι νὰ ὠφεληθῶ τούτου. Ἐπεθύμουν νὰ συνομιλήσω ὀλίγον μαζύ σας.

— Σὰς ἀκούω, κύριε, εἶπεν ὁ Γάστων.

— Ὅτι πρόκειται νὰ σὰς εἶπω, εἶνε ἀρκούντως λεπτόν, ἐξηκολούθησεν ὁ κύριος Ρισόν. Ἐξ ἐννοήσετε δέ, ἐλπίζω, τὰ αἰτία, τὰ ὁποῖα μὲ ὑποχρεοῦσι νὰ διαρρήξω τὴν σιωπὴν. Ἐξ ἔλθω κατ'εὐθεῖαν εἰς τὸ προκείμενον. Αἱ ἐπισκέψεις σας εἰς τὴν οἰκίαν μου, ἀγαπητέ μου φίλε, κατέστησαν τόσῳ συχναί, ὅστε παρετηρήθησαν, καὶ ἐπειδὴ, ὡς γνωρίζετε, οὐδὲν διαφεύγει τὴν κακεντρέχειαν ἀνθρώπων τινῶν, αἱ ἐπισκέψεις σας ἠδύνατο κακῶς νὰ παρεξηγηθῶσι. Παρετήρησαν μάλιστα ὅτι δὲν ἤλθατε νὰ κατοικήσετε αὐτὴν τὴν οἰκίαν ἢ ἐπὶ τῷ σκοπῷ, ὅπως εἴθε ἐγγύς τῆς θυγατρὸς μου. Ὁ κύριος Βιδῶ μάλιστα ὠρισμένως μοὶ τὸ ἀνέφερε. Δὲν ἔχω ἀνάγκην νὰ σὰς εἶπω πόσον αἱ διαδόσεις αὐταὶ μὲ θλίβουσι... Δὲν ἐδίστασα νὰ σὰς

ἀνοίξω τὴν μετρίφρονα ἐστίαν μου, διότι σὰς γνωρίζω ἔντιμον ἄνδρα. Σχετισθεὶς ὑμᾶς περισσότερο, ἔμαθον νὰ σὰς ἐκτιμῶ καὶ σὰς ἀγαπῶ. Δυστυχῶς ἢ κακολογία...

— Σὰς ἐνοῶ, κύριε, διέκοψεν ὁ Γάστων. Ἐπιθυμεῖτε νὰ παύσω τὰς ἐπισκέψεις μου. Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σὰς ὀμιλήσω ἐν πάσῃ εὐκρινείᾳ. Ἀγαπῶ τὴν δεσποινίδα Ἐμμελίαν. Ὁ πατὴρ μου πολλάκις ἤδη μοι εἶπεν ὅτι ἡ νεανική μου ἡλικία καὶ ἡ ἀπειρία μου εἰς τὰ τοῦ βίου εἰσι προσκόμματα σοβαρὰ ἐναντίον τοῦ συνοικεσίου, τὸ ὁποῖον σκέπτομαι νὰ συνάψω. Ὁ πατὴρ μου ἀπατάται. ἔζησα πλέον, ἐσκέφθην περισσότερο ἢ ὅσον νομίζει. Ἐὰν τὸ καλλιτεχνικόν μου ἐπάγγελμα δὲν εἶνε εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς σὰς ἀνατρεπτική περίπτωσις, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ ὑπερασπισθῶ τὴν ὑπόθεσίν μου. Μέχρι σήμερον μίαν μόνην φιλοδοξίαν ἔσχον· ν'ἀποκτήσω ὄνομα εἰς τὸν καλλιτεχνικὸν κόσμον. Χάρις εἰς πνευματώδη ἐργασίαν, χάρις πρὸ πάντων εἰς μικρὰν ἐπιτυχίαν, ἀπέκτησα ἤδη φήμην τινα, μετρίφρονα, εἶνε ἀληθές, ἀλλ' ἤτις πληροῖνε ἀπειδῶς τοὺς ἀγῶνάς μου. Ἀναμφιβόλως μοι ὑπολείπεται εἰσέτι νὰ νικήσω πολλὰς δυσχερείας, ἀλλὰ τί πειράζει! Αἰσθάνομαι τὸν ἑαυτὸν μου ἀρκετὰ ἰσχυρόν, ὅπως ἀγωνισθῶ. Δὲν ἠξέυρω, ἐὰν ἡ δεσποινὶς Ἐμμελίνα αἰσθάνεται δι' ἐμὲ ὀλίγην ἐκ τῆς στοργῆς, ἣν αἰσθάνομαι ἐγὼ δι' αὐτὴν· ἐν τούτοις ἐλπίζω ὅτι δὲν τῆ εἶμαι ὄλως ἀδιάφορος καὶ τοῦτο μ' ἐνθαρρύνει ὅπως σὰς ζητήσω τὴν χεῖρά της.

— Θὰ μοι ἐπιτρέψετε νὰ συμβουλευθῶ τὴν θυγατέρα μου, ἀπεκρίθη ὁ κύριος Ρισόν. Πιστεύσατε ὅτι ἡ ἀπάντησις μου θὰ ὑποταχθῆ εἰς τὴν ἰδικὴν της. Θὰ ἦμην εὐτυχὴς καὶ ὑπερήφανος, ἀποκαλῶν ὑμᾶς υἱόν μου. Ἐν τούτοις, πρὶν ἐρωτήσω τὴν καρδίαν τῆς Ἐμμελίνας, εἶνε ἀναγκαῖον ὅπως βεβαιωθῆτε περὶ τῆς συναινέσεως τοῦ πατρὸς σὰς.

— Ἔχετε δίκαιον, εἶπεν ὁ Γάστων. Ἐντὸς δύο ἡμερῶν ὁ πατὴρ μου θὰ λαβῆ τὴν τιμὴν νὰ σὰς ἐπισκεφθῆ.

— Ἀμέσως, εἶπεν ὁ κύριος Ρισόν, θέλω συμβουλευθῆ τὴν θυγατέρα μου.

Τὴν ἐπιούσαν ὁ Γάστων ἐπορεύθη εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ πατρὸς του καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ ἐπισκεφθῆ τὸ ἐργαστήριόν του.

— Ἔχω νὰ σοὶ δεῖξω, τῷ εἶπε, μίαν εἰκόνα, τὴν ὁποίαν πρὸ ὀλίγου ἐτελείωσα καὶ ἀπὸ τὴν ὁποίαν εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος.

— Εὖγε! ἀνέκραξεν ὁ Πέτρος Δερὸς, πρὸ πουλοῦ ἔχω νὰ κάμω ὀλίγην κριτικὴν. Πρόσεξε τὰς εἰκόνας σου, ἐὰν δὲν ἔχῃς τοῦλάχιστον νὰ μοὶ ἐκθέσῃς ἀριστούργημα τι.

Καὶ ἐπιβάντες ἀμάξης διηυθύνθησαν πρὸς τοῦ Γάστωνος τὴν οἰκίαν, μέρος τῆς ὁποίας τῷ ἐχρησίμευεν, ὡς γνωστόν, δι' ἐργαστήριον.

Ὅτε ἔφθασαν καὶ εἰσῆλθον ἐντός, ὁ Γάστων ἐξέβαλεν εἰς τὸ μέσον ὀκρίθαντά.

— Ἰδού, εἶπε τῷ πατρί του, ἡ εἰκὼν, περὶ τῆς ὁποίας σοὶ ἔκαμα λόγον. Τί φρονεῖς;

Ὁ γέρων ἠθοποιὸς ἐπλησίασε, καὶ ἐπὶ τῇ θεᾷ τῆς εἰκόνης ὠχράσεν ὄλος.

— Τί ἔχεις λοιπόν; ἠρώτησεν ὁ Γάστων.

— Τίποτε, ἀπήντησεν ὁ Πέτρος Δερὸς, αἰφνιδίᾳ θάμβωσις. Ποία εἶνε αὕτη ἡ γυνή; ἐπανελάβεν μετὰ μακρὰν σιωπὴν.

— Εἶνε ἡ κομησσα Βαλερία δὲ Συλόφ.

— Ἡ κόμησσα δὲ Συλόφ;

— Τὴν γνωρίζεις;

— Ἐγώ;

— Εἶνε κυρία τις Ρωσσίς, ὑψηλῆς περιοπῆς, φαντασιόπληκτος, ἐκκεντρικὴ μάλιστα, ἐὰν θέλετε, ἀλλ' ἤτις φαίνεται ἐνδιαφερομένη ὑπὲρ ἐμοῦ

— Ἄ!

— Αὐτὸ σ' ἐκπλήττει!

— Ὅχι.

— Λοιπὸν τί λέγεις περὶ αὐτῆς τῆς εἰκόνης;

— Εἶνε πολὺ ἐπιτυχής.

— Τί γνωρίζεις σὺ ἀπὸ ζωγραφικῆν; εἶπεν ὁ Γάστων γελῶν εἰρωνικῶς, ἀφοῦ δὲν ἔχεις διόλου ἀρχάς!

— Δὲν γνωρίζω αὐτὴν τὴν γυναῖκα, εἶπε ψυχρῶς ὁ ἠθοποιός, ἀλλὰ κρίνω τὴν εἰκόνα σου ἐξ ὀψεως τῆς ἰχνογραφίας καὶ τοῦ χρώματος.

Πατὴρ καὶ υἱὸς ἐπρογευμάτισαν ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ δευτέρου· μετὰ τοῦ μῆλου καὶ τοῦ τυροῦ, ὁ νεανίας ἔκρινεν εὐνοϊκὴν τὴν στιγμήν, ὅπως προτείνη τὸ σχέδιόν του.

— Γνωρίζεις κανένα λιθογράφον; ἠρώτησεν αἰφνης τὸν πατέρα του.

— Διατί αὐτὴ ἡ ἐρώτησις;

— Διότι ἔχω νὰ παραγγείλω μερικὰ προσκλητήρια. Χθὲς ἔσχον μετὰ τοῦ κυρίου Ρισόν συνδιάλεξιν, καθ' ἣν τοῦ ἐζήτησα ἐλευθέρως, ἀνευ λευκοῦ λαϊμοδέτου καὶ ἀνευ χειροκτίων, τὴν χεῖρα τῆς θυγατρὸς του, δεσποινίδος Ἐμμελίνας.

— Εἶσαι τρελλός;

— Ὅχι τόσο, ὅσον φαίνομαι. Ἀφοῦ δὲν ὑπάρχει τρόπος διὰ νὰ σὲ κάμω νὰ ἐνασχολῆσαι περὶ τῶν ὑποθέσεών μου, πρέπει ἐγὼ ὁ ἴδιος νὰ τὰς ἐκτελῶ.

— Καὶ τί ἀπήντησεν ὁ κύριος Ρισόν;

— Ὅτι ἤθελε νὰ συμβουλευθῆ τὴν θυγατέρα του, πράγμα τὸ ὁποῖον μοῦ φαίνεται φυσικώτατον. Ἄλλ' ἐξ αὐτοῦ δύναμαι νὰ ἤμαι ἤσυχος. Θέλει ὁμως νὰ δώσῃ εἰς σὲ τὴν ἀπάντησιν. Τοῦ ὑπεσχέθην ὅτι θὰ ἐπήγαινες νὰ τὸν ἐβλεπες σήμερον ἢ αὔριον... σήμερον μοῦ φαίνεται προτιμότερον.

— Ἄλλᾳ...

— Δέχεσαι, ἐννοεῖται.

— Δὲν εἶπον αὐτό.

— Δὲν τὸ εἶπες, ἀλλὰ τὸ σκέπτεσαι καὶ εἶνε ὄλως διόλου τὸ ἴδιον, ἐξ ἄλλου ποῖαν ἀντίρρησιν ἠδύνασο νὰ μοὶ προβάλλῃς; Ἡ σπουδαιότερα ἔγεινεν, ἀφοῦ ἐγὼ ὁ ἴδιος ἔκαμα τὴν αἴτησιν. Θὰ παρουσιασθῆς εἰς τοῦ κυρίου Ρισόν καὶ θὰ τοῦ εἶπῃς ἀπλῶς: «Λοιπόν;» διὰ νὰ σοὺ ἀπαντήσῃ: «καλῶς». Τί τὸ ἀπλούστερον; Δὲν εἶσαι ἐκ τῶν ἀκάμπτων ἐκείνων πατέρων, οἵτινες ἀξιοῦσι νὰ ἐξασκῶσι δεσποτικὴν ἐξουσίαν ἐπὶ τῶν υἱῶν των καὶ νὰ κανονίζωσι τὸ μέλλον των, ὡς ὠρολόγιον ρεμοντοῦρ. Κατὰ συνέπειαν, σὲ προσκαλῶ, ἐὰν δὲν θέλῃς νὰ κάμῃς τὸν βάρβαρον πατέρα, νὰ εὐλογήτῃς ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερον τοὺς γάμους τοῦ υἱοῦ σου, μετὰ τῆς δεσποινίδος Ἐμμελίνας Ρισόν.

— Σκέπτεσαι λογικῶς περὶ τούτου; ἡ δεσποινὶς Ἐμμελίνα εἶνε παιδίον.

— Μπα! μεγαλώνουν τόσο εὐκόλως εἰς τὴν ἡλικίαν της.

— Ἄλλὰ καὶ σὺ;

— Ἐγώ; Εἶμαι μεγαλείτερος ἀφ' οὗ, τι μὲ νομίζεις... Λοιπόν, ἀπεφασίσθη, θὰ ὑπάγῃς ἀπόψε εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κυρίου Ρισόν. Κατὰ βάθος εἶμαι βέβαιος ὅτι εἶσαι καταμαγευμένος ἐκ τῆς ἐκλογῆς μου, θὰ ἔχῃς θελκτικὴν νύμφην.

— Ἔστω, ἀλλᾳ...

— Ἐὰν ἔλεγες τὸ ἐναντίον, θὰ ἦσο πολὺ ἰδιότροπος καὶ ἰσχυρογνωμονέστερος ἐμοῦ, διότι τὴν λατρεύω.

Ὁ Πέτρος Δερὸς ἠγάπα πολὺ τὸν υἱὸν του, ὥστε νὰ τῷ ἀρνηθῆ οἰανδήποτε παράκλησιν. Ἐνεκεν τούτου δὲν ἐβράδυνε νὰ ὑποχωρήσῃ εἰς τὴν θέλησιν τοῦ Γάστωνος ὑποσχεθεὶς αὐτῷ πᾶν ὅ,τι ἐπεθύμει. Τὴν αὐτὴν ἐσπέραν μάλιστα μετέβη εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κυρίου Ρισόν.

[Ἔπεται συνέχεια].